

אמנות של גועל

• אסי משולם מציג (בו זמנית) בכברי את "ריר" ובלוחמי-הגטאות את "צרעת"
• בין נוזלי הגוף לבין פגמיו הדוחים של בן האנוש, הוא מנסה לומר משהו על חיינו אבל בדרך "מאבד" את האמנות

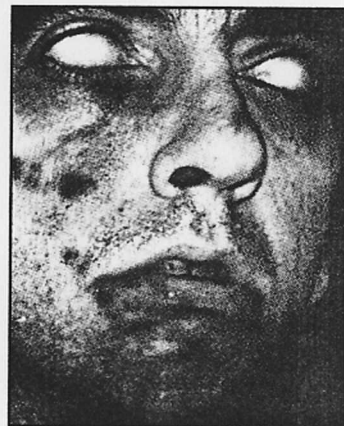
הגלריות של ככרי ולוחמי-הגטאות (ולעיתים גם של ראש-הנקרה) נוהגות מדי פעם לשתף פעולה ביניהן, ומציגות מכלול יצירה גדול של אמן מסוים. כשמדובר ביוצר בעל "מנעד" רחב (ציור, פיסול, רישום, וידאו), שמציג גוף משמעותי אשר צובר כוח כשהוא מוצג בשני חללים נפרדים – יש לכך הצדקה. כשהבחירה היא לעשות הפרדה בין תקופות שונות ו/או סגנונות משתנים של האמן, יש "סיבה למסיבה". אלא שהמקרה שלפנינו אינו כזה. אסי משולם, אמן צעיר וזועם, מציג בכברי את "ריר" (אוצר: יורי קץ) ובלוחמי-הגטאות את "צרעת" (אוצרת: דרורה דקל) – אותם חומרים קשים, בטכניקה דומה.

יכולתי להתרשם מה"זבובים" המטרידים שלו בככרי גם מבלי לפגוש אותם שוב בקיבוץ השכן, ולהפך. גם אם במרכז ה"סצנה" של הגלריה בלוחמי-הגטאות ניצבים כלבי טרף שקורעים זה בבשרו של זה עד זוב דם ומוות, ובככרי זו "גוויית" אישה עליה יושב זכר ערפדי – הרי שמדובר באותו עולם מסויט, עשוי מאותה עיסת נייר. המילון של משולם מגולם בשמות של שתי התערוריכות, "ריר" ו"צרעת". בין נוזלי הגוף לפגמיו הדוחים של בעל החיים וכן האנוש, הוא מנסה לומר דבר-מה על חיינו כאן ועכשיו, ועל סופם הביוארי.

על כישוריו הטכניים של אסי משולם אין חולק. הזבובים "נושאי המחלה", העשויים מחומרים ביתיים זמינים, נראים אמינים לגמרי. גם ה"כלבים" הטורפים והנטרפים מדהימים בחיות שלהם ומצליחים "להטריף" את הגוף והנשמה. אלא שאחרי ההתפעלות הראשונית והלם המפגש עם החור לרות, הזבובים, שאריות הגוף ושאר ירקות (ומיץ הזבל של העולם) – תוהה הצופה לעצמו: או מה? ומה עכשיו? כי המטאפורה צפויה מדי, והכול חשוף לפרטי פרטים. אין דבר נסתר מעין, ואין את אותו משהו שגורם לך, כצופה, לתהות אל מה, לכל הרוחות, כיוון האמן בעבודתו? והרי זהו אותו דבר חמקמק שהופך אמנות סתמית, שטחית, אולי אף 'לדרותית', לאמנות בעלת ערך מוסף, המרתקת מעבר לזמן בו נצפתה.

האוצרת דרורה דקל מתארת את הדימויים של משולם כ"דימויים שנלקחו מסרט אימה ומהסוג הבוטה והנחות ביותר". בכך כיוונה למה שחשבת בעת הביקור בגלריות. לאמן הצעיר משולם יש כישורי עבודה טובים. בתערוכות קודמות שלו, שטיפלו בפניו שעוותו בעבודת מחשב דקדקנית, הוא הצליח לרגש ולהפתיע. שתי התערוכות הנוכחיות שלו קלות משקל בהרבה, ובעיקר גורמות לבחילה שאין בינה לבין אמנות ולא כלום.

קרני עם-עד

צרעת (של אסי משולם). מטאפורה צפויה